

„Nu chiar, am spus, mai degrabă cred că îmi spală amintirile și de fapt îmi reînvie memoria...”

În același timp când răspunsul îmi ieșea spontan pe gură, am simțit cum îmi îngheață sângele. Chiar îl auzisem spunând Pământul meu? Dar nu aveam răgaz să mă gândesc la situație, că o altă întrebare venea.

„Și... ce fel de memorie este a ta?”

Fără răutate, ca și cum eram ghidat de o forță din exteriorul meu, mi-a revenit în conștiință un vis pe care îl aveam adeseori și pe care îl împărtășisem deja lui Mayan.

„Adeseori visez cum urc treptele unui templu, am spus. Ușile sale grele de lemn încrustate cu aur se dau la o parte la sosirea mea și, dincolo de ele, apare deodată un soare imens ce strălucește cu toată puterea. Atunci rămân fără aer și mă trezesc cu nevoia irezistibilă să merg să contemple stelele. Asta îmi umple acum memoria.”

În timp ce terminam de pronunțat aceste câteva cuvinte, mi-am dat seama că tocmai dezvăluisem ce era mai intim în sufletul meu unui bărbat pe care cu o clipă înainte nu îl cunoșteam. Am încercat să-mi recâștig calmul, dar cuvintele auzite nu mă păăseau. „Așadar, Pământul meu îți spală memoria...” Ce bărbat, altul decât însuși Faraonul, putea să-și permită să spună Pământul meu? Sângele continua să-mi înghețe în vene și tot nu puteam să fac ceva. Aș fi vrut să-i prind pe deplin trăsăturile chipului său, poate să citesc în ele ceea ce am încercat să-mi imaginez timp de ani, totuși, privirea îmi era invariabil atrasă de frumusețea picioarelor sale și am remarcat, pe fiecare din sandale aceași cobră din aur ca cea care îi împodobește fruntea.

„Încă dorești asta?” îl întrebă liniștit Mayan pe interlocutorul meu.

Nu a urmat un răspuns verbal, ci am perceput o înclinare din cap.

Fără să știu ce atitudine să adopt, l-am văzut pe Mayan cum se duce spre un disc din metal atârnat între două coloane și cum îl face să răsună cu putere cu ajutorul unui baros cu un mâner lung din fildeș.

Îndată au apărut două gărzi, urmate curând de un bărbat al cărui cap și umeri acoperiți cu o piele de leu îi mărturiseau condiția de preot.

„Ce fel de ființă ești, Nagar-Teth? Ești din cei pe care îi caut? Ce știi despre tine însuși? Îți place să iubești?”

Întrebările explodau în gura bărbatului cu diademă. Nu știam cu care să încep să răspund, nici chiar dacă se aștepta de la mine un răspuns adevărat. Mayan nu mă ajuta. Chiar mi-a venit ideea că se amuza de această situație și de misterul pe care se străduiau să-l cultive în jurul meu.

„Îmi place să iubesc, m-am decis să răspund în sfârșit, dându-mi seama în același timp că nu voiam ca cineva să se îndoiască de asta. Știu acest lucru.”

„Și... ce îți permite să o spui? Ce știi tu despre iubire și cum știi că este iubire?”

„Este iubire dacă simt că pot să-mi dau viața pentru ceea ce o generează” am spus, reluând puțină siguranță.

„Poți să-ți dai viața pentru o idee... Iubirea este ea o idee?” „Cred că am o idee despre iubire...”

„Păi nu o idee, nici chiar ideea ta nu mă interesează, înțelegi? Îi vei urma pe acești oameni, Nagar-Teth... Mergi!”

Bărbatul cu diademă a schițat un gest cu mâna și cele două gărzi au venit să se așeze la distanță de fiecare parte a mea, în timp ce preotul, al cărui chip era ciudat de ascuțit, a depus în mâinile mele o împletitură făcută din spice de grâu.

Fără să știu unde se dusesse Mayan, m-am găsit în curând, fără vreo altă explicație, mergând pe un coridor lung și îngust. În fața mea, la lumina torțelor, nu zăream decât maiestuoasa piele de leu a preotului. Am mers destul de mult timp prin ceea ce părea a fi până la urmă un labirint de coridoare ce se aprofundau, într-un mod din ce în ce mai abrupt, în pământ. Bogăția basoreliefulor săpate în ziduri mă orbea, în timp ce prindeau viață la lumina dansantă a torțelor. Câteva din motivele lor, care erau acoperite cu ulei, în mod evident făcuseră obiectul unui cult recent.

Capitolul VIII – Mărturisirea Pg 152-153

...iubire? Dacă era astfel, atunci mă vedeam pe malul prăpastiei, eu care făcusem promisiunea solemnă de a-mi consacra toate forțele și toată existența Divinei Prezențe. De câte ori nu mă auzisem spunând prin proprii mei instructori că doar iubirea Divină era demnă de acest nume, că doar numele Luminii putea să fie venerat și merita osteneala să-i oferi inima și trupul!

„Nu, nu se poate, nu are niciun sens!” m-am auzit urlând interior. Voiam atunci să mă conving că mă înșelam, că era o chestiune stupidă de atașament, un mic ritual zilnic ce se instalase progresiv între o tânără și mine, cel mult o complicitate, o prietenie. Da, asta trebuie să fie... o prietenie reală cu o femeie! Era atât de nou pentru mine, încât cu certitudine, nu știam să o identific. Nu o să-mi imaginez totuși o capcană și să cad în ea!

M-am ridicat cu o tresărire, foarte decis să petrec ziua lucrând cu scopul să-mi extrag spiritul dintr-un angrenaj pe care îl ghiceam posibil viclean.

A venit în sfârșit ora cursului meu și mi-am jurat să evit mai ales privirea Isiei-Lisia. Mi-am făcut acest jurământ. Totuși cunoșteam prost sufletul omenesc. E suficient să se vadă interzis sau să-și interzică o direcție pentru ca ea să vină să îl caute de la sine.

Pe când eram încă adolescent, Sekhmet, tatăl meu, mi-a povestit o legendă veche precum lumea, ce se referea la zeița Sethani. Aceasta instruia în mod regulat un eremit și îl înconjura cu sfaturile sale. Cum părea să fi ajuns la un stadiu înalt de măiestrie, Sethani i-a spus acestea: „Îți dau posibilitatea să faci orice la suprafața acestei lumi, orice lucru mai puțin unul, acela de a veni seara pe plajă când mă scald.” Eremitul și-a spus atunci că maturitatea sufletului său trebuie că era cu siguranță foarte mare pentru ca zeița să-i facă în dar o putere atât de întinsă... Poate ajunsese la capătul Drumului? Avea în fine să cunoască liniștea și fericirea. Peste câteva săptămâni, Sethani a revenit să-l vadă la locul unde medita și, în loc să-l găsească plin de bucurie, l-a descoperit teribil de frământat.

„Oh, zeiță, a spus el, ce cadou mi-ai făcut! A fost suficient să-mi închizi o singură ușă în această lume pentru ca sufletul meu să nu o dorească decât pe aceea și să se consume în fața interdicției tale. Pot totul pe acest pământ, dar nimic nu mă interesează decât să merg să te văd cum te scalzi, îndată ce vine seara.”

„Astfel, pune spiritul tău în fața unei interdicții, a comentat Sekhmet, și toată ființa ta se va fixa pe această interdicție în așa fel încât să se afle otrăvit de ea. Poteca Eliberării este foarte

îngustă!"

Pe moment, trăiam această învățătură față de Isia-Lisia în ciuda hotărârii mele și, în ciuda fricii mele, nu puteam să scap din ochi silueta ei lipită de un stâlp în capătul mării săli de curs.

Nici ea, se părea, nu putea să-și ia privirea de la mișcările mele de du-te vino!

La sfârșitul orei, am crezut că va veni să mă salute sau să-mi adreseze vreo întrebare așa cum obișnuia, dar nu a fost nimic din toate acestea și m-am trezit singur cu rulourile mele de papirus sub braț, gata să ajung acasă. Eram furios pe mine și disperat.

Mai mult de două zile au trecut fără să o zăresc pe Isia-Lisia... Colegele ei mi-au spus că era suferindă, fără să-mi spună alte detalii.

Vestea plecării mele din sălile de curs s-a răspândit fără întârziere, în timp ce continuam să plonjez în rățacirea cea mai deplină.

Isia-Lisia devenise un fel de obsesie, o prezență indispen-sabilă echilibrului meu, în același timp marca trădării mele. Nu mă împiedica ea să-mi îndrept toate gândurile spre Aton și sarcina ce-mi fusese atribuită?

Nu aveau dreptate, acești preoți din Teba care persistau în a nu voi să lase tinerelor femei accesul la unele noțiuni? Știau ei ce fac... Și eu care chiar începusem să pledez pe lângă Colegiul preoților din Akhetaton în favoarea introducerii femeilor în interiorul lui Khenu!

Acel Nagar-Teth care se credea stabil și înfipt ca o stâncă în convingerile sale trăia în îndoială și dualitate. Am început atunci...

Capitolul XVI – Blândețea intrasigentă Pg 288-289

„Speram să te aud spunând asta. Aceia, cu siguranță, nu vorbesc decât despre emoțiile lor îmblânzite și despre puterea pe care acest lucru le-o procură. În realitate, am remarcat că petrec cu toții atâția ani ca să controleze mișcările de du-te vino pe care le face inima în mod natural între ea și mulțimea elanurilor Vieții, încât devin ca arborii uscați, orgolioși de măiestria lor... apoi de smerenia lor.

Nu, Nagar, nu-ți distruge emoțiile cu lovituri de sabie voluntare... căci, la fel ca oricărui lucru, Tatăl meu le-a dat două fețe. Este de ajuns să o alegi pe cea care zâmbește! Gândește-te! Există emoții ce se nasc în adâncul pântecelui tău... și uneori mai jos. Acelea sunt, într-adevăr, pulsioni împrăștiate, uneori devastatoare și distrugătoare. Cât despre celelalte, dacă le privești liniștit cum înfloresc la suprafața ființei tale, vei vedea că explodează mai aproape de inima ta și că pot fi colorate cu cele mai frumoase sentimente. Atunci, dacă le consideri pe acestea din urmă așa cum sunt, dacă le unești cu luciditatea, cu voința și iubirea, pot deveni formidabile elanuri constructive! Ele îl fac pe om dându-i setea lipsei de măsură, setea după toate formele Frumosului. Celelalte, sunt de acord, nu flatează decât reflexul reptilian din noi.

Da, să fie recunoscut că anumite emoții fac să crească aripi și creează lumi unde vor locui ființele noastre viitoare! Imaginația, Nagar-Teth, întotdeauna strălucește pe vârful acestor aripi. Și nu prin ea putem, prioritar și constant, să reinventăm o ordine a lumii mereu mai aproape de Strălucitor?

Îți amintești de acea escapadă improvizată pe când eram încă foarte tânăr? Începând cu acea zi am înțeles că eretismul tău latent putea să-l întâlnească pe al meu... astfel, funcția pe care ți-

o propun astăzi nu este altceva decât consecința ei logică. Ia-ți deci sarcina fără să întârzi.

Îmi imaginez că ceea ce se va produce imediat privește rolul tău în cel mai înalt grad. Rămâi cu mine încă o clipă... am anumiți vizitatori de primit."

Faraonul s-a îndreptat atunci spre o masă de lemn roșie și a făcut să răsunе în mai multe rânduri micul gong de bronz ce se găsea acolo. Un bărbat înarmat s-a prezentat îndată în pragul ușii.

„Poftește-i."

Garda a ieșit făcând pași în spate apoi a reapărut curând, precedând patru bărbați îmbrăcați în straiile cele mai frumoase. Îi cunoșteam bine pe trei dintre ei. Erau consilieri direcți ai lui Horemheb, războinici, la fel ca și el. Cât despre al patrulea personaj, era preot, din Teba evident, așa cum o indicau pareo-ul său lung, semnele pictate pe craniu și rulourile metalice în formă de sigiliu atârând la gâtul său.

După ce s-au înclinat îndelung, au mers să se așeze pe jos în fața unui mare și greu jilț din lemn unde Faraonul li s-a alăturat. În ceea ce mă privea, obiceiul uzanțelor de la Curte m-a făcut să înțeleg că era de datoria mea să stau în picioare, nu departe de el, în fața vizitatorilor.

„Îl cunoașteți pe Învățătorul Nagar-Teth, a declarat Faraonul fără să aștepte. Nu fiți surprinși, de acum face parte dintre consilierii mei personali în materie de reformă. L-am însărcinat în mod deosebit să vegheze la buna aplicare a acestuia pe tot cuprinsul regatului meu. Vorbiți deci liber. Presupun că sunteți purtătorii vreunei doleanțe..."

„Nu este vorba deloc de o doleanță, divine Stăpân, suntem pur și simplu mesagerii unei realități ce nu mai este posibil de ignorat."

Bărbatul ce luase cuvântul era cel mai în vârstă dintre toți. Avea sprâncenele stufoase și craniul îi era acoperit cu o cască din piele maro lucrată fin pe care luceau câteva cuie din metal aurit. Cu buzele strânse și cu bărbia întinsă, a continuat să se exprime.

„Sunt barbarii, Capetele-Galbene! Cum o știi, ei agresează neîncetat granițele noastre din nord. Până în prezent, potrivit ordinilor tale, nu am reacționat. Astăzi, totuși, situația se agravează. Par să se instaleze pe un teritoriu vast. A fost vărsat sânge. Înaltul Horemheb și ansamblul forțelor din Teba ne..."

Capitolul XXI – Smenkhere Pg 374-375

Am vrut să refacem lumea? Neîndoielnic... Poate că nu... La drept vorbind, nu știu, căci atunci când începi să arunci jerbe de lubire și de Pace în jurul tău și dincolo de timp, ajungi uneori să nu mai știi foarte bine din ce lume ești. Îmi amintesc că mi-am spus că un pod nu poate să-și amintească cărui mal îi aparține și că singura lui soluție pentru a continua să fie este să își accepte apartenența la fluviul pe care îl încalcă. Este unica lui șansă de echilibru.

Faraonul ne lipsea, ca un tată, ca o mamă, ca fratele mai mare ce a fost, în mod evident. De fapt, nu durerea morții domnea, ci aceea a absenței, aceea care ne trimite către noi înșine și care ne spune fără complezență: „Dar tu, acum, cine ești de fapt? Ce vei face și ce îți propui să devii? Ai înțeles bine lectura papyrusului care tocmai s-a încheiat? Întâi pentru tine și pentru voi toți cei care rămâneți a venit această moarte. Căci nu pasărea plânge Pământul atunci când își ia zborul ci Pământul însuși e cel ce îi invidiază elanul și libertatea păsării. Pământul e cel ce se

întreabă asupra destinației sale."

„Moartea este subversivă, le-am zis într-o zi studenților mei, pentru că ea este probabil singura forță de care putem fi siguri că nu ne lasă niciodată în repaus. Un dușman poate să obosească; în privința morții, ea face parte integrantă din existența noastră. În mod ciudat, ea respiră prin noi. Într-adevăr, ea nu este decât una dintre măștile pe care Viața le adoptă pentru a ne rechema în mod regulat la trezire și la amintirea esenței noastre. De asemenea în mod ciudat, prin succesiunea loviturilor repetate ale morții vine adevărata floare a imortali-tății, puțin câte puțin fără să știm. Orice metamorfoză este subversivă căci, distrugând rutina, amplificând disconfortul dezzechilibrului, ne constrânge să revelăm puterea noastră de regenerare și de autonomie."

Da, poate că aceasta este, una dintre noțiunile cheie pe care Faraonul a căutat să ne învețe, fără să fi pronunțat, mi se pare, cuvântul: autonomie.

Dacă scopul lui Aton era să devenim noi înșine sori, aceasta nu însemna că eram cu toții înzestrați cu potențialul de a extrage propriile forțe din noi? De atunci, fiecare devenea singurul stăpân, singurul preot al vieții sale. Înțelegeam mai bine exigența Faraonului, voința lui de a suprima intermediarii între sine și Sine sau, cel puțin, de a deschide speranța asupra unei mai nobile și mai puternice viziuni a sufletului individual capabil, la urma urmei, să înainteze singur în Infinit.

Pentru că, în definitiv, oricare ar fi Maestrul căruia îi călcam pe urme, eram inevitabil singuri și această solitudine era o grație, factorul real și determinant al creșterii noastre. Am putea să ne refugiem în mijlocul cutărei sau cutărei familii ce ne-ar spune cum să gândim, cum să citim și să privim, chiar cum să mâncăm, dar asta nu ar schimba nimic din nimic dacă nu am reuși să stăm în picioare singuri și să articulăm trei cuvinte adevărate născute din inima noastră.

Desfășcându-și aripile, Faraonul ne rupea ultimele cârje, ne restituia propriilor noastre forțe cerându-ne în ultimă instanță să punem în practică idealul pe care îl născuse. Ne cerea să nu mai fim orfani ci, la rândul nostru, tați și mame ale Suflului al cărui servitor s-a vrut.

„Nu economisiți nimic în voi. Chemați Forța Vieții și redistribuiți-O! Chemați iubirea și multiplicați-O! Faceți să coboare Pacea și răspândiți-O precum o apă ce se infiltrează peste tot! Sufletul nu moare decât din cauza unui lucru: când vrea să strângă totul într-un mic țarc personal."

M-am trezit cu aceste cuvinte în dimineața ultimelor ceremonii funebre. Toată noaptea au trosnit focuri în oraș și pe munte, toată noaptea tobele din Templu au răsunat lent, făcând din somnul nostru o stare alterată, apoi din trezirea noastră un act sacru îndreptat către despărțirea de Faraon.

Cred că niciodată nu voi avea inima să vorbesc cu adevărat despre aceste ceremonii. Pot doar să spun despre cortegiul care purta corpul îmbălsămat al Stăpânului nostru pe catafalcul său până la mormântul de pe coasta muntelui, că se punea în mișcare foarte lent precedat de preoții acoperiți cu o piele de panteră.

Poporul a fost lăsat să se strângă cu miile de-a lungul drumului ce ducea la necropolă. Era un popor hipnotizat ce...